

מסכת Baba Metzia

פרק ב

א. אלו ממציאות נשלו, ואלו חיב להכרייז. אלו ממציאות נשלו, מצא פרות מפזרין, מעות מפזרות, כרכיות ברשותם רבים, ועגולי דבלה, ככרות של גחתום, מחרוזות של דגים, וחתיכות של בשר, וגזי אמר הבהיר ממדינתו, ואניצי פשטו, ולשונות של ארוגמו, הרי אלו נשלו, ובברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כל שיש בו שניyi, חיב להכרייז. כיצד. מצא עגול ובתוכו חרס, ככר ובתוכו מעות. רבי שמעון בן אלעזר אומר, כל כלי אנטופריא אינו חיב להכרייז:

ב. ואלו חיב להכרייז, מצא פרות בכללי או כלי כמוות שהוא, מעות בכיס או כס כמוות שהוא, צבורי פרות, צבורי מעות, שלשה מטבעות זה על גב זה, כרכיות ברשותם היחיד, וככרות של בעל הבית, וגזי אמר הלהיוחות מבית האמן, כדי יין וכדי שמן, הרי אלו חיב להכרייז:

ג. מֵצָא אַחֲרַ הַגֶּפֶה אוֹ אַחֲרַ הַגָּדָר גּוֹזְלֹת מִקְשָׁרִין, אוֹ בְּשִׁבְילֵין שְׁבִשְׁדוֹת, הָרִי ذָה לֹא יָגַע בָּהֶן. מֵצָא כֶּלֶי בְּאַשְׁפֶה, אָמָמָסָה, לֹא יָגַע בּוֹ, אָמָמָלָה, נוֹטָל וּמִכְרִין. מֵצָא בְּגָל אָוּ בְּכַתֵּל יִשְׁוֹן, הָרִי אָלוּ שְׁלֹן. מֵצָא בְּכַתֵּל חֲדָשׁ, מִחְצִיוֹ וּלְחֵזֶן, שְׁלֹן, מִחְצִיוֹ וּלְפָנִים, שְׁלֹן בָּעֵל הַבַּיִת. אָמָה הָיָה מִשְׁכִּירֹן לְאֶחָדִים, אָפָלוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת, הָרִי אָלוּ שְׁלֹן:

ד. מֵצָא בְּחִנוֹת, הָרִי אָלוּ שְׁלֹן. בֵּין הַתְּבָה וּלְחִנוֹןִי, שְׁלֹן חִנוֹןִי. לְפִנֵּי שְׁלִחָנִי, הָרִי אָלוּ שְׁלֹן. בֵּין הַכְּפָא וּלְשְׁלִחָנִי, הָרִי אָלוּ לְשְׁלִחָנִי. הַלּוּקָם פִּרְוֹת מִחְבָּרוֹ אָוּ שְׁשָׁלָחַ לֹו חֲבָרוֹ פִּרְוֹת, וּמֵצָא בָּהֶן מִעוֹת, הָרִי אָלוּ שְׁלֹן. אָמָה צְרוּרִין, נוֹטָל וּמִכְרִין:

ה. אָף הַשְּׁמַלָּה הִקְתָּה בְּכָל כָּל אֶלָּה. לְמַה יִצְאַת. לְהַקִּישׁ אֲלֵיכָה, לֹוּמָר לְהָ, מַה שְׁמַלָּה מִיחַדָּה שִׁיפְשָׁבָה סִימָנִים וִישָׁלֵה תָּבוּעִים, אָף כָּל דָּבָר שִׁיפְשָׁבָה סִימָנִים וִישָׁלֵה תָּבוּעִים, חַיב לְהַכְּרִין:

ו. וְעַד מַתִּי חַיב לְהַכְּרִין. עַד כִּי שִׁיקָּעוּ בּוּ שְׁכָנִיו, דָבָרִי רַבִּי מְאִיר. רַבִּי יְהוֹדָה אָוּמָר, שְׁלַשׁ רְגָלִים, וְאַחֲרַ הַרְגָּל הַאַחֲרָן שְׁבֻעָה יָמִים, כִּי שִׁילֵךְ לְבִיתְךָ שְׁלָשָׁה וִינְחֹזֶר שְׁלָשָׁה וִינְכְּרִין יוֹם אֶחָד:

ז. אָמָר אֶת הַאֲבָדָה וְלֹא אָמָר סִימָנִיהָ, לֹא יִפְנּוּ לוּ. וְהַרְמָאִי, אָף עַל פִּי שָׁאָמָר סִימָנִיהָ, לֹא יִפְנּוּ לוּ, שָׁנָאָמָר (דברים כב) עַד דָּרְשָׁ אֶחָד

אתו, עד שתדרש את אחיך אם רפאיתו או אם אין רפאית. כל דבר שעושה ואוכל, יעשה ויאכל. ודבר שאין עושה ואוכל, י████ר, שנאמר (שם) והשבתו לו, ראה היה תשיבנו לו. מה היה בזמנים. רבינו טרפון אומר, ישתמש בך, לפיכך אם אבדו חיב באחריון. רבינו עקיבא אומר, לא ישתמש בך, לפיכך אם אבדו אין חיב באחריוון:

ה. מצא ספרים, קורא בך אחת לשלשים יום. ואם אין יודע לҚරות, גולן. אבל לא ילמד בך בתהלה, ולא יקרא אחר עמו. מצא כסות, מנערת אחת לשלשים יום. ושותחה לארכה, אבל לא לכבודו. כלי כסף וכלי נחתת, ישתמש בך לארכו, אבל לא לשחקו. כלי זהב וכלי זכוכית, לא יגע בך עד שיבא אליו. מצא שק או קפה, וכל דבר שאין דרכו לטל, הרי זה לא יטל:

ט. איזו היא אבדה, מצא חמור או פרה רועין בגדה, אין זו אבדה. חמור וכלי הפוין, פרה רזה בין הכרמים, הרי זו אבדה. החוירה וברחה, החוירה וברחה, אפילו ארבה וquamsha פעים, חיב להחוירה, שנאמר (דברים כב) השב תשיבם. היה ביטל מפלע, לא יאמר לו פון לי סלע, אלא נותן לו שכרו כפועל ביטל. אם יש שם בית דין, מתגה בפני בית דין. אם אין שם בית דין, בפני מי נתגה, שלו קודם:

י. מצאה ברפת, אין חיב בה. ברשות הרבין, חיב בה. ואם קיתה בית הקברות, לא יטמא לה. אם אמר לו אביו, הטמא, או שאמր לו, אל תחזר, לא ישמע לו. פרק וטען, פרק וטען, אפלו ארבעה וחמשה פעמים, חיב, שנאמר (שמות כג) עזוב מזוב. הלה וישב לו ואמר, הואיל וعليך מצוה, אם רצונך לפרק פרק, פטור, שנאמר, עמו. אם היה זkan או חולה, חיב. מצוה מן התורה לפרק, אבל לא לטען. רבי שמואל אומר, אף לטען. רבי יוסי הגלילי אומר, אם היה עלייו יתר על משאו, אין זוקק לו, שנאמר, מחת משאו, משאו שיכול לעמוד בו:

יא. אבדתו ואבדת אביו, אבדתו קודמת. אבדתו ואבדת רבו, שלו קודמת. אבדת אביו ואבדת רבו, של רבו קודמת, שאביו הביאו לעולם הנה, ורבו שלמדו חכמה מביאו לחמי העולם הבא. ואם אביו חכם, של אביו קודמת. היה אביו ורבו נושאין משאו, מניח את של רבו. ולאחר כה מניח את של אביו. היה אביו ורבו בבית הנסי, פודה את רבו, ולאחר כה פודה את אביו. ואם היה אביו חכם, פודה את אביו, ולאחר כה פודה את רבו: